

“Katili saklamak zor değil”

SÖYLEŞİ
DOĞU YÜCEL
FOTOĞRAFLAR
KORAY BERKİN,
DEPO PHOTOS

Ahmet Ümit'in yeni romanı Kayıp Tanrılar Ülkesi'nde heyecanlı bir polisliyenin içinde buluyoruz kendimizi; Berlin-Bergama hattında detaylı bir cinayetin mitolojik ipuçlarını takip ediyor, arkeoloji ve yakın tarihe dair bilgilerin ışığında dev bir yapbozu çözüyoruz... Pandemiye Büyükada'ya taşınan usta yazarla son kitabını, polisliyenin inceliklerini ve İstanbul'u konuştuk.

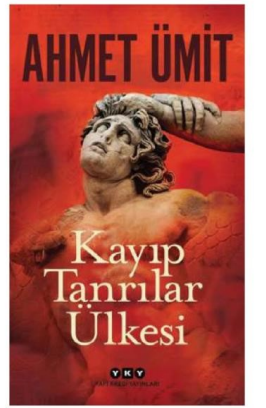
Kayıp Tanrılar Ülkesi'nin sonlarına doğru Türk-Alman dedektif karakteriniz Yıldız Karasu yıllar sonra Türkiye'ye geliyor ve Bergama'ya giderken yol kenarında gördüğü manzaradan etkilenip "Ne kadar güzel bir manzara bu böyle. Şu ağaçlara bakın, şu suyun rengine" diyor. Kitaba geçmeden önce geçtiğimiz günlerde Türkiye'de gerçekleşen orman yangınlarıyla ilgili ne söylemek istersiniz?

Bugüne kadar var olan neredeyse bütün din ve ideolojilerin doğaya yeterince saygı göstermediğini düşünüyorum. Şamanizm dışında tüm din ve ideolojiler insanı öne çıkarır, insanın yeryüzünün efendisi, hâkimi olduğunu, yeryüzünün insan için yaratıldığını söyler. Bu düşünceyle geldiğimiz yerde Covid'le, orman yangınlarıyla, küresel ısınmayla karşılaşmamız çok doğal. Dünyanın yok oluşuna bizi götüren şey bu düşüncedir. İnsanı merkeze alan düşünce insanın yararına da değildir. Ormanlar ölsün, kuşlar, balıklar ölsün, arılar ölsün, bize bir şey olmadığı sürece sorun yok gibi düşünülüyor ama öyle değil, onlar olmadan biz de yokuz. Bunu bir türlü anlayamadık. Bütün sürecin dünyadaki etkisi bu, bizde bunlara ek olarak bir de yönetilememe sorunu var. 17 yıllık bir iktidar var ve bu iktidar son yıllarda tek adam iktidarına dönüştü ve ne yazık ki artık yönetemiyorlar. Bunun bedelini de çok acı bir şekilde hem ülke insanı ekonomik krizle hem de doğamız ödüyor. Bu yangınlar bu kadar sürmezdi, çok basit bir şekilde bastırılabilirdi ama bastırılmadı. İnsanın artık Dünya'ya bakış açısını değiştirmesi gerekiyor. Biz doğayı merkeze alan, doğayı birincil olarak gözetken bir düşünce sistemi, yaşam biçimi, bir kültür kuramazsak, gerçekten Dünya'da yaşamın sonu çok uzak olmayabilir. Yaşam bitebilir.

Kayıp Tanrılar Ülkesi'ni okurken bu romanın bir şekilde kendini yazdığımı hissettim. Çok karmaşık bir yapboz ama sanki her yapboz parçası yanına gelecek parçayı çağırıyor gibi. Pergamon antik kenti, Zeus Altarı'nın Berlin'deki müzede olması, Almanya'da yaşayan Bergamalı Türk aile, Neo Naziler, grandiyöz paranoya, yenilenebilir enerji konusu, Zeus sembolünün kartal olması, diğer yandan Nazilerin de sembolünün kartal olması... Tüm bu parçaların bir araya geliş sürecini anlatabilir misiniz?

Çok uzun zamandır düşündüğüm bir roman bu, on yıldır aklımın hep bir yerinde durur. Bir yandan hakkında kitap biriktirim, diğer yandan Ege'ye gidiyorsam mutlaka Bergama'ya uğrarım... Son dört yılda ise epeyce bir zaman Berlin'de yaşadım. Pergamon Altarı'nı anlatacağımı biliyordum, bir de Anadolu'daki Helenistik dönemi anlatma isteğim vardı. Bir şeyi en iyi anlatmanın yolu; yazmak. Öğrenmenin yolu da yazmak. Roman yazdığımda aynı zamanda öğreniyorum; mesela *Elveda Güzel Vatanım*'i yazarken İttihat ve Terakki'yi öğrendim, *Patasana*'da Hititlerin tarihini öğrendim. Peki, bu fikri nasıl anlatmak lazım? Zeus Altarı Berlin'de, 1878 tarihinde oraya götürülmüş, 1930 yılından itibaren de sergilenmiş, başına bir sürü iş gelmiş. Sovyetler gelince İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Moskova'ya götürülmüş, sonra tekrar Doğu Berlin'e getirilmiş falan. Ama şu an Berlin'de. Ben de bu roman Berlin'de başlasın diye düşündüm. Berlin'de yaşayan çok sayıda Türk göçmen var, bu o ailelerden birinin hikâyesi olsun ve bunlar Bergama'dan gitmiş olsun dedim. Oradaki kazılarda çalışan birileri olsun bunlar dedim, ki böyle oluyor zaten. Yabancı bir arkeolog Türkiye'de kazı yaptığında, bu kazı seneler sürüyor ve diyelim Mehmet'le çalışıyorsa onun ailesini de işe dahil ediyor. Köylülerin de işine geliyor bu, kışın tarlalarını sürüyor, yazın da gidip kazılara katılıyorlar. Sonra okudukça fark ettim ki, Pergamon Altarı'yla Naziler de çok alakalı çünkü onlar da kendilerine soylu bir kök arıyorlar. Hem Helenistik dönemi hem de Roma İmparatorluğu'nu örnek alıyorlar kendilerine. Böyle böyle her şey şahane bir şekilde oturmaya başladı. Hem arkeoloji hem bilinmeyen tarih gerçekler hem cinayet tabii... Bunlar polisiye için enfes figürler. Belki klişe ama her zaman çalışacak klişeler bunlar. >

Kitabın merkezinde babayla oğul meselesi var ve bu mesele aslında sizin birçok kitabınızda da az çok işlediğiniz bir konu. Sultanı Öldürmek kitabınızda da merkeze koymuştunuz. Her iyi eserin otobiyografik tarafı vardır argümanından yola çıkarak Kayıp Tanrılar Ülkesi'nde Ahmet Ümit'in hayatından izler var mı diye sorsam?

Birebir yok ama benim babam da otoriter bir babaydı. Dindar bir adamdı, çok iyi, dürüst bir insandı, çok severim. Sona doğru daha çok sevmeye başladım. Çünkü başlarda ben solcu ve ateist olduğum için adamı küçümsüyordum, dindar adamı küçümsedim ama sonra hayatın öyle olmadığını anladım, dindar bir adamı küçümseyemezsin ya da ateist diye birini övemezsin, bunlar çok farklı şeyler. Sona doğru yumuşadı. Biz yedi kardeşiz, ben en küçükleriyim. Doğduğumda babam 47 yaşındaydı. Arada böyle bir zaman, mesafe var. Aramızda rekabet benzeri bir şey yoktu. Baba oğul arasındaki psikolojik bilinçaltı ise vardır mutlaka. Aslında ben bu baba oğul meselesini Türkiye'de bir aile meselesi değil, kültürel bir mesele olarak görüyorum. Baba figürü bence iktidarla ilgili, iktidarda kim varsa; kral, padişah, imparator ve tabii en yukarıdaki tanrıyla ilgili. O tanrı hangisiyse; Antik Yunan'da Zeus, Roma'da bir dönem Jüpiter, bir dönem İsa var, sonra Müslümanlık ve Allah... Ama tüm bunlar daha sonra yetkiyi krala, imparatora veya padişaha veriyor. Onun temsilcisi de aile içinde baba oluyor. Böyle bir silsile devam ediyor. Bizde bu hiç kırılmamış, baba dendiğinde aklımıza hemen tanrısal bir güç geliyor. Baba, bize iyi davrandığı için minnet duyacağımız bir insan değil aslında, yenmemiz gereken, metaforik olarak öldürmemiz gereken bir adam o, çünkü çocuğun büyümesi için babayı aşması gerek. Ama bizim toplumumuzda böyle bir şey yok, tam tersine babaya yamanma var. Arabaların arkasında "Babam sağ olsun" yazan tek yer Türkiye'dir. Avrupa'da böyle değil. İnsanlar kendi ayaklarının üzerinde dururlar, babalarından farklılaşırlar ve birey olurlar. Politik rejimde de bunu görüyoruz. Bize balık pişiren bir baba var ve o bizi kurtaracak. Eskiden beri bu böyle. Bu lider bize ekme verecek, bizi düşmanlardan koruyacak, mutlu yaşamamızı sağlayacak deniyor, kendi emeğimle paramı kazanacağım, yurttaş olacağım bilinci yok.

Romanda Neo Naziler ve Neo Nazilerle mücadele eden Türkler de var. 36 Boys gerçekten Kreuzberg'de Nazilerle mücadele etmiş bir topluluğun adı. Bir de Nazilerin şifreli sayısı 88'den feyz alan kurgusal Neo Nazi mekân Kafe 88 var...

Kreuzberg'de artık Nazi yok, o dönem gelmişler, antifaşistler onları kovmuş. Sadece Türk antifaşistler değil, Almanlar da onları göndermiş. Şu an Berlin'de Neukölln'de Naziler mevcut. Kreuzberg ise bugün şahane bir yer, müthiş bir çok kültürlülüğün olduğu, sanatçıların yaşadığı, New York veya Londra'ya benzer bir merkez...

"Heavy metal karanlık çağların ürkütücülüğünü taşıyan bir tür. Kayıp Tanrılar Ülkesi'nin müziği bu yüzden heavy metal."

Kreuzberg demişken, burası aynı zamanda Türkçe rap'le de anılan bir yer. Ama kitapta heavy metal'i kullandığınız görülüyor. Bir yerde Black Sabbath, bir yerde Slayer mühim parçalarıyla romana fon oluyor, bayağı da hâkim görünüyorsunuz her iki gruba. Heavy metal'i sanırım mitolojiyle ilişkisinden dolayı seçtiniz...

O kadar hâkim değilim ama araştırdım. (Gülüyor) Heavy metal mitolojiye çok yatkın, sözleriyle ve müziğiyle karanlık çağların ürkütücülüğünü taşıyan bir tür. Her romanda müziğe çok dikkat ederim. Başkomiser Nevzat romanlarında Türk Sanat Müziği örneklerini kullanmıştım. Çünkü müzik hayatın bir parçası. Her tür müziği dinlerim, ayırt etmem. Roman öyle bir şeydir ki hayatı kucaklaması, her şeyi yansıtması gerekir ve bunun yazarın anlatmak istediğiyle uyumlu olması gerekir. Kayıp Tanrılar Ülkesi'nin müziği bu yüzden metal, heavy metal.

Film olursa bu iki şarkının mutlaka olması lazım. Söz açılmışken, oldukça sinematografik bir roman Kayıp Tanrılar Ülkesi. Filme dönüştürmeyi düşünüyor musunuz?

Bir Alman şirketi sordu. Türkiye'den de bir yapımcı sordu. Ama henüz erken, kitap daha çikalı çok az oldu. Gerçekten iyi bir film olsun isterim.

Sis ve Gece ve Bir Ses Böler Geceyi sinemaya uyarlanmıştı. Dönüp baktığınızda onları nasıl buluyorsunuz?

Sis ve Gece oldukça başarılı bir film. Bir Ses Böler Geceyi'de bazı teknik sıkıntılar oldu ama senaryosunu çok severim. Sinema, benim edebiyattan sonra en çok sevdiğim sanat dalı, sanırım senin için de öyle. O yüzden de çok saygı duyuyorum filmlerde çalışan insanlara, onlar da bize çok saygı duyuyorlar ama sonuçta ben oturuyorum, bunların hepsini bilgisayarda yazıyorum, etrafımda kimse yok, sesçi yok, ışıkçı yok, yönetmen yok, oyuncu yok, kendi başıma yapıyorum. O yüzden sinema yapanlara büyük bir saygıyla yaklaşıyorum. Türkiye'de film çekmenin ne kadar kahramanca bir iş olduğunu da yakından biliyorum.

“Günümüz dünyasının artık hiçbir şeye yaramadığını, onun yerine belki hayale, belki romana sığınmak gerektiğini anlatan bir final bu.”

Romanın finaline biraz değinmek istiyorum ama henüz okumayanlar için sürprizleri ele vermeden tabii. Yapı olarak Seven'in finaline benzettim. Tüm taraflar başarılı oluyor gibi bir durum var finalde...

Polisiye roman ve filmlerde suç ve suçlu nedir sorusu çok önemli. Suç yasaların suç olarak belirlediği fiiller midir? “Türkiye'deki ya da Almanya'daki anayasaya göre bunları yaptığın için suçlusun” mudur özet, yoksa insan vicdanını yaralayan, insana zarar veren eylemler midir? Asıl mesele bence bu. Bir katil ne kadar gerçek anlamda suçludur? O katili cinayet işlemeye yönlendiren nedenlerin önemi ne kadardır? İyi bir polisiye ve suç romanının yapması gereken tüm bunları tartışmaktır. Bunu en iyi kim yapar? Shakespeare Hamlet'te yapar, Dostoyevski Suç ve Ceza'da yapar. Bir yandan ölüm olayı vardır ama bunun niçin yapıldığını tartışırız. Burada da ben istedim ki okurlarım merakla bir polisiye roman okusunlar, mitolojiyi öğrensinler, Berlin'e gitsinler ama aynı zamanda suç nedir bunu da tartışsınlar. Beni roman yazmaya yönlendiren şey Pergamon Altarı olduğuna göre roman da orada bitmeliydi. Gerçekten de orada bitti. Benim ilgimi çeken Antik Yunan, Pergamon Altarı ve Olimposlu tanrılarıdır. Olimposlu tanrılara bir saygı duruşu şeklinde, günümüz dünyasının artık hiçbir şeye yaramadığını, onun yerine belki hayale, belki romana sığınmak gerektiğini bu final anlatıyor. Romanın sonundaki katarsisi, ruhun yücelmesini, okurun kendini romanın içinde hissetmesini perçinlediği için böyle bir finali tercih ettim.

“Katili gizlemek iyi bir roman yazmaktan çok daha kolay.”

Ben de bir kere polisiye roman denedim ve şunu fark ettim: Okurların bir kısmı romanın kalitesini, katili erken veya geç bulması üzerinden değerlendiriyor. Kayıp Tanrılar Ülkesi'nin okur yorumlarına baktığımda da bunu gördüm, bazı okurlar katili erken keşfettiklerini söyleyip eleştirmişler, bazıları da sonuna kadar tahmin edemedikleri üzerinden övmüşler. Polisyede kurbanı gizlemek ne kadar önemli ya da önemli mi?

Bazı yazarlar sadece bunun için uğraşırlar, mesela Agatha Christie. Ama bunun bir kıymetiharbiyesi var mıdır, yoktur, çünkü Agatha Christie'nin romanlarında cinayetin hiçbir etkisini hissetmeyiz, Agatha bize bir bilmece sorar, oradaki ölümler bizi korkutmaz. On Küçük Zenci dışındakilerde korkmayız, ölen insanlar için üzülmeyiz, kendimizi onların yerine koymayız, tam tersine çok bilinmeyenli bir denkleme çözer gibi sayılarla uğraşırız. Ama artık polisiye roman bu değil, o, yüz yıl önce yazılan polisiye romandı. Şimdi polisiye roman şu; bir yandan olayı çözerken bir yandan katil yahut dedektif neden bunu yapıyor diye düşünmek, geri planını düşünmek, psikolojik, sosyolojik, tarihsel geri planını düşünmek ve tabii bunların ötesinde insanı anlamaya çalışmak. Çünkü okur romanı okurken kendini düşünmeli, ben öldürür müydüm, öldürmez miydim, öldürdüm iyi oldu, öldürdüm kötü oldu, ben korkağım yapamam, ben cesurum yaparım, bütün bu duyguları yaşaması ve takip etmesi önemli. Şöyle bir iddiada bulunursan dediğin önemli olabilir: “Ey okur öyle bir roman yazacağım ki katili bulamayacaksın.” Bunu da çok rahat yapabilirsin. Katili gizlemek iyi bir roman yazmaktan çok daha kolay. Ama o zaman da romanın içeriğinden ödün vermek zorunda kalacaksın. Tartışmak istediğin fikir kaybolacak. Katilin kimliği romanın ortasında da anlaşılabilir. Bir de katilin kim olduğunu en baştan söylesen de öyle bir yazarsın ki okur yine kitabı elinden bırakamaz. Hitchcock'ta var, Sabotaj filmiydi, adamı görüyoruz, çantanın içinde bomba olduğunu biliyoruz, bomba patladı patlayacak gerilimiyle izlemeye devam ediyoruz. Arka Pencere'de de öyle, katilden emin olduktan sonra film daha çok ilginizi çekmeye başlar. >

Peki, siz, Türkiye'nin en çok satan en çok okunan yazarlarından biri olarak hâlâ okuyor musunuz internetteki okur yorumlarını; 1000Kitap, Goodreads, Ekşi Sözlük gibi platformlarda yazılanları?

Ekşi Sözlük'e bakmıyorum, oranın objektif olduğunu düşünmüyorum. Bizim için eleştiri çok önemli ve öğrenilecek çok şeyin olduğunu düşünüyorum ama Ekşi Sözlük gerçekten subjektif, okumadan yazıyorlar. Sosyal medyadan takip ediyorum ben, kitap çıktıktan üç gün sonra görüşler akmaya başlıyor zaten, oradaki insanlar daha önyargısız, eleştirisini de beğenisini de açıkça söylüyor.

“Pandemide 12 Eylül öncesine döndüm, evlere kapandığımız yeraltı günlerine.”

Kitabın büyük bölümünü pandemide yazdığımızı söylüyorsunuz. Bu süreçte, benim de dahil olduğum birçok yazar özellikle başlarda konsantre olmakta, metne odaklanmakta zorlandı. Sizin için nasıl geçti?

Ben tam tersi çalıştım, iyi çalıştım. O da nereden geliyor biliyor musun? Biz 12 Eylül'den önce evlerde saklanıyorduk. Evde uzun bir zaman geçiriyorduk, bir ay, iki ay, üç ay evden çıkmadığımız oluyordu. O üç ay biz çalışıyorduk, kitap yazmıyordum ama okuyordum, başka işler yapabiliyordum. Bir anda pandemi nedeniyle o günlere döndüm gibi oldu, yani antrenmanlıyım, dolayısıyla konsantrasyonum dağılmadı, tam tersine yoğunlaştım ve kitabı bitirdim. 12 Eylül'e borçluyum bunu, o yeraltı günlerine (İronik tebessüm).

Yazma metodunuzu soracağım. Katili baştan belirliyor musunuz?

Fikri geliştirdikten, kurmacaya girdikten sonra katilin kim olduğunu biliyorum. Yazarken ufak tefek değişiklikler olsa da katili bugüne kadar hiç değiştirmedim. İleride olabilir, Mehmet değil, Ali olsa daha iyi olabilir diyebilirim ama şu ana kadar yapmadım.

Polisiye filmlerde görürüz ya, dedektif bir tahtaya şüphelileri yazar, haritalar, fotoğraflar koyar, iplerle onları birbirine bağlar... Bunu yapıyor musunuz?

Bu romanda yaptım. Berlin haritasını, Zeus Altarı'nın fotoğrafını koydum, öyle şeyler yaptım. Ama daha çok notlarıma yazdım, şu olursa bu olur şeklinde... Çünkü sorun sadece katili belirlemek değil, olayı çözerken mantıksal bir şekilde çözen gerekiyor. Pat diye saçma bir şekilde çöremezsin. Agatha Christie'nin *Roger Ackroyd Cinayeti* öyledir, müthiş bir şekilde katili gizler, bulamayız ama olaylar birbirini tutmaz, gerçekte olmayacak bir şeydir, saatler birbirini tutmaz. Yine de en sevdiğim romanlarından biridir.

Polisiye ile anılsanız da Masal Masal İçinde gibi masal kitaplarımız, Ninatta'nın Bileziği gibi farklı anlatılarımız, Kukla gibi politik entrika romanlarımız da var. İleride farklı türler bekleyebilir miyiz sizden?

Beklenebilir. Bu duyguyu sen de çok iyi biliyorsun. Yazma sevincinin kaybolmaması lazım. Bu yüzden de yazarın kendini tekrar etmemesi gerekiyor. En heyecanlı metinleri yazsanız bile o metinler sıradanlaşabilir. Şu anda aslında yazdığım metin bir polisiye metin değil, masal yazıyorum. Sevmeyi bilmeyen erkekler hakkında bir masal bu. Özellikle Türkiye'de son zamanlarda kadın cinayetlerinin ayyuka çıkmasıyla beraber bu fikre yöneldim. Çünkü Türkiye'de korkunç bir anlayış var: “Ya benimsin ya toprağın”, “Çok seviyorum, öldürdüm” ... Bizim Sait Faik bile böyle yazmıştı, “Niye öldürdün, çok seviyordum abi” gibi (Not: Sait Faik'in “Öyle Bir Hikâye”sinden replik). Çok yaygın bir şey bu ülkemizde. Sevdiğini öldürmek ya da sevdiğin için ölmek korkunç bir sevgi anlayışı. Bunu eleştiren bir masal yazıyorum, fantastik, gizemli bir hikâye. Ama onun arkasından *Başkomiser Nevzat* gelecek çünkü okurlar çok istiyorlar. Ben de onun karısının ve kızının katilini bulmak istiyorum.

O yüzden mi Kayıp Tanrılar Ülkesi'nin sonunda Nevzat'ı görüyoruz?

Evet, evet. Bir de Yıldız Türkiye'ye gelince başka kiminle buluşacak? Başkasını koysaydım ayıp olurdu Nevzat'a (Gülüyor).

Çok uzun bir süredir İstanbullusunuz. İstanbul'un hangi semtlerinde yaşadınız bugüne kadar, en sevdiğiniz mekânlar nereleri?

1978'den beri İstanbul'dayım. İlk geldiğim yer Bakırköy'dü. Marmara Üniversitesi Kamu Yönetimi Bölümü'nde okuyordum, İncirli'deydi. Bakırköy çok güzeldi tabii, deniz kenarında. Cennet Mahallesi'nde yaşadım; Menekşe Tren İstasyonu'nda iniyordum, Yaşar Kemal'in yaşadığı Basınköy'den geçip bir öğrenci evine gidiyordum. Daha sonra Kadıköy'de yaşadım, Acıbadem'de. Sonra Gaziosmanpaşa'da, daha bir gecekondu bölgesinde yaşadım. Sonra Maltepe'de. Sonra Kurtuluş ve Şişli... Ofisim, 1994'ten beri Beyoğlu'nda. 27 yıl Beyoğlu'nda yaşadım. İstanbul'da sevdiğim semt çok. Beyoğlu'nu hep sevmişimdir ve hâlâ her şeyine rağmen seviyorum. Samatya'yı çok seviyorum. Balat'ı, Arnavutköy'ü, Kuzguncuk'u çok seviyorum, yaşamadım ama buralara gidiyorum. Üsküdar'ın da hâlâ bir dokusu, özelliği var. Sarayburnu ve Topkapı Sarayı, o bölgeyi, bizim Ergenekon Caddesi'ni çok seviyorum. Şimdi ise Büyükkada'dayım. Pandemi nedeniyle buraya gelmiştim ama çok sevdim. Burası bir yazar için enfes, çok sakin bir yer. Sabah kalkıyorsun, kuş sesleri içinde, martılar, kargalar, bülbüller... Yürüyüşe çıkıyorsun, her taraf ağaç. Hava çok temiz. Ağır, yavaşlamış bir yaşam var. O bir yazar için çok iyi, düşünmeye çok fırsatın oluyor.

Artık faytonlar yok...

Ben ondan yanayım, atlara çok üzülüyordum çünkü. Zavallı, cılız atlar yokuşlarda ölüyorlardı. Barbarca koşullarda yaşıyorlardı. Elektrikli araçlar şimdi çok arttı, onların da azaltılmasından yanayım.

“Çok ülke gezdim, İstanbul yeryüzünün en güzel şehirlerinden biri...”

Son yıllarda İstanbul'u nasıl buluyorsunuz, kötüye mi gitti iyiye mi gitti?

Çok ülke gezdim, bence İstanbul yeryüzünün en güzel şehirlerinden biri. Bu da çok doğal, böyle bir şehir yok çünkü. İçinden kocaman bir su yolu akıyor, muhteşem bir coğrafyası var... Ve iki kıta, Avrupa ve Asya. Diğer yandan Helenistik dönem, Roma, Osmanlı... Muhteşem bir kültürel zenginlik var. Ama ne yazık ki biz bu şehrin kıymetini bilemedik ve bu şehirdeki çok kültürlülüğü yok ettik. Varlık vergisi, 6-7 Eylül olayları... İstanbul'daki azınlıkları, Rum, Yahudi, Ermeni vatandaşlarımızı koruyamadık... Korusaydık İstanbul bambaşka bir yer olacaktı. Güya tırnak içerisinde “Türkleştirmek” gibi saçma sapan bir sürece girdik. Bu da şehri ve kültürümüzü çorak hale getirdi. En baştan beri Osmanlı dönemindeki gibi çok sesli, çok dilli, çok dinli bir toplum olsaydık Avrupa Birliği'ne de girmiştik, bambaşka bir ülke de olmuştuk. Ama tek dil, tek din, tek ırk isteyenler yüzünden ırkçılığın girdiği her yerde olduğu gibi her şey battı. Batırdılar. Çorak ve zayıflamış, betona kesmiş bir İstanbul var şimdi, yeşilini, denizini, karakterini, kimliğini kaybeden bir şehir ne yazık ki.

Ama karamsar değiliz, değil mi?

Elbette karamsar değilim. Her şey toparlanabilir, dönüştürülebilir. Bir romancının karamsar olmaya hakkı yok. Ama bu ancak İstanbullu olunmasıyla mümkün olabilir. Şimdi İstanbulluyum diyen kimse kalmadı. Kimse yaşadığı şehrin tarihini, kültürünü bilmiyor. İstanbulluluk bilincini yaymamız gerekiyor. Burası bir dünya mirası. Paris nasıl sadece Fransızların değilse, Floransa nasıl sadece İtalyanların değilse, İstanbul da sadece bizim değil. Bütün bir insanlığın mirasından bahsediyoruz.

Agatha Christie'nin bir dönem kaldığı Pera Palas'ta bir süre konakladınız ve orada bir roman yazdınız. İstanbul'da yine böyle tarihî bir mekânda yazma şansınız olsa nerede yazmak isterdiniz?

Topkapı Sarayı'nda yazmayı isterdim. Topkapı Sarayı şahane çünkü. İnanılmaz entrikalar var. Fatih Sultan Mehmet öldüğünde cesedi, yanlış olmasın ama, günlerce bekledi bekledi. Çünkü iki oğlun, Cem Sultan ile II. Beyazıt'ın gelmesi gerekiyordu. Erken gelen padişah olacaktı. II. Beyazıt erken geldi ve padişah oldu. İşte o entrikayı Topkapı Sarayı'nda kalıp yazmayı isterim. <